

Kielikoulua ja koulutusta

Joonas ja Helene Toivasen lähettikirje 1/2023.

Tervehdys, rakkaat ystävät!
Vuosi on alkanut taas uuden kielen opiskelulla. Jo kuukauden kielikurssin jälkeen thaimaalainen kulttuuri avautuu eri tavalla: Uusi ulottuvuus aukeaa kun osaa tervehtiä, kysyä hintoja ja keskustella torilla sekä koirapuistossa päivän kuulumisista. Kuukauden intensiivinen kielikurssi oli haastava mutta palkitseva.

Helenen matka Manipuriin

Tammikuun kielikurssin jälkeen meidän oli tarkoitus matkustaa opettamaan Manipuriin paikallisen kirkon työntekijöitä. Olimme suunnitelleet matkaa paikallisen luterilaisen kirkon luokse jo kolme kuukautta eli siitä lähtien, kun tapasimme viime vuonna Zoomin välityksellä kirkon piispan Hausuankap Manlulin. Uudella aluejohtajallamme Pentti Marttilalla oli aiempi yhteys piispaan ja matkan tavoite oli tutustua kirkon edustajien kanssa ja suunnitella yhteistyön mahdollisuuksia. Alustavan aikataulun mukaan oli tarkoitus, että matkustamme molemmat yhdessä ja pidämme kaksipäiväisen seminaarin kirkon työntekijöille; Helene pyhäkoulun opettajille ja Joonas seurakunnan vanhimille sekä papistolle.

Ikävä kyllä viisumin hakuprosessin aikana Joonas oli ajatuksissaan, sillä hän merkitsi hakemuslomakkeeseen ammatiksi totuudenmukaisesti "lähetystyöntekijä". Tämä oli ilmeisesti virhe ja viisumianomus hylättiin. Joonas yritti hakea viisumia eri ammattinimikkeellä vielä kahteen otteeseen, mutta nämäkin anomukset hylättiin molemmilla kertaa. Piispa Manlun kertoi, että syynä tähän saattoi olla se, että Intiassa oli ollut viime vuoden lopulla tapaus, jossa eräät saksalaiset lähetystyöntekijät olivat jääneet kiinni lähetystyön tekemisestä turistiviisumilla. Heidät karkotettiin maasta tämän rikkeen seurauksena.

Pohdimme kauan, miten tulisi edetä ja lopulta Helene päätti matkustaa Manipuriin yksin. Manipurin evankelis-luterilaisen kirkon piispa esteli aluksi, mutta myöntyi lopulta ja vierailun ohjelmaa muutettiin vastaamaan Helenen osaamista. Helene kirjoittaa matkastaan näin:

Saavuttuaan Imphaliin, matkustin kirkon pääkonttoriin, joka sijaitsi Churachandpurin kaupungissa ja tapasin piispa Manlulin, projektipäällikkö Paun sekä pastori Thangin. Kuulin, että kirkko tekee aktiivista lähetystyötä hindulaisilla alueilla perustaen ensin kouluja ja tutustuen sen kautta myös lasten perheisiin. Yhteiskunnassa arvostetaan koulutusta ja siksi ihmiset ovat valmiita lähettämään lapsensa myös kirkon kouluihin. Samalla alueelle lähetetään myös seurakuntatyötä tekevä paikallinen lähetystyöntekijä. Tämän sisälähetystyön tuloksena kirkkoon on liittynyt runsaasti uusia jäseniä. Kirkolla on tällä hetkellä noin 30

Kuvassa vasemmalla: Helene koulutti Manipurin luterilaisessa kirkossa pyhäkoulun opettajia. Kuvassa oikealla: Helene sai koulutuksen päätteeksi lahjaksi Zou heimon vaatteet. Kuvassa on pyhäkoulun opettaja Nuamboi.

lähetystyöntekijää, koulun opettajia ja ulkolähetystyöntekijää, jotka saavat työstään myös pientä palkkaa.

Matkan aluksi ajoimme kuoppaista vuoristotietä pitkin maastoautolla noin 4 tuntia Myanmarin rajaseudulle sijaitsevaan Morehin kaupunkiin, jossa järjestettiin viikonlopun mittainen seminaari seurakunnan johtajille ja vastuuhenkilöille. Kirkon projektijohtaja kertoi, että seurakunnan johtajat tarvitsevat koulutusta strategisen johtamisen alalla sekä työn suunnittelussa ja tämä olikin seminaarin pääaihe. Morehin Immanuelin kirkon tiloissa järjestetyssä koulutuksessa oli paljon osallistujia, naisia sekä miehiä. Vaikka pyhäkoulun opettajien koulutusta ei ollut aiemmin seminaarin aikataulussa, minulle annettiin jo siellä mahdollisuus käyttää muutama tunti opetukseen.

Maanantaina 20. helmikuuta matkustimme varhain aamulla vuoriston yli takaisin Churachandpuriin, jossa oli määrä järjestää kapsipäiväinen koulutus pyhäkoulun opettajille. Osallistujien koulutuksen taso oli vaihteleva ja opettajat saapuivat paikalle pääosin Churachandpurista, mutta myös hieman kauempaa lähiseudulta. Kaikki opettajat kertoivat haluavansa syventää tietojaan, paneutua opetukseen suunnitelmallisemmin ja luoda mielenkiintoista opintomateriaalia. Tällä hetkellä pyhäkoulun opetus on pääosin epäsystemaattista eikä opettajille tarjota jatkokoulutusta. Pyhäkoulutunteja opetetaan pienten vihkosten avulla, joissa on merkitty tunnin aihe, raamatun kertomus sekä lyhyt raamatun sanoman selitys. Tutustuin itse opintomateriaaliin lyhyesti ja kuulin opettajilta itseltään, että heidän mielestään materiaali ei kosketa elämän tärkeitä kysymyksiä eikä mahdollista oppilaiden osallistumista tunnilla. Opettajilta edellytetään, että he seuraavat vihkosten sisältöä tarkasti ja siksi he kokevat etteivät osaa motivoida lapsia.

Tämä matka oli Helenelle ensimmäinen itsenäinen lähetysmatka, se onnistui erittäin hyvin. Kokemus oli kokonaisuudessaan haastava, voimaannuttava ja rohkaiseva, sillä hän joutui olemaan yksin vastuussa opetuksesta sekä rahoitukseen liittyvistä neuvotteluista.

Vallan vastuu ja vaikeus

Helmikuun lopulla matkustin (Joonä) Myanmariin. Eräänä aamupäivänä tutun kahvilan omistaja kertoi, että Myanmarissa ihmiset ovat tottuneet siihen, että heidän tulee itse huolehtia itsestään. Hallitukselta eli armeijalta on turha odottaa minkäänlaista apua. Yhteiskunnassa julkisen vallan edustajat nähdään myös negatiivisessa valossa. Vaikeassa tilanteessa ihmiset luottavat sukuun tai heimoon ja tällainen suhtautuminen vahvistaa entisestään sirpaleisuutta yhteiskunnassa.

Huomaan, että samanlainen ajattelutapa vaikuttaa myös

kirkossa ja olen kirjoittanut tästä aiheesta aiemminkin. Länsimaisesta näkökulmasta katsoen on vaikea käsittää, miksi paikalliset kirkot muodostuvat yhden perheen, suvun tai heimon ympärille ja miksi kristillinen identiteetti ei kykene rikkomaan näitä rajoja. Ulkomaisesta näkökulmasta katsottuna tällainen rakenne kirkossa on jossain määrin kyseenalainen, koska paikallisella tasolla siinä ei toteudu länsimainen ideaali yhdenvertaisuudesta. Toisinaan herää kysymys, onko eettisesti oikein tehdä yhteistyötä kirkon kanssa, jonka johtaja selvästi ja avoimesti suosii perhettä ja sukua hallintoon liittyvissä päätöksissä? Pohdin näitä asioita siksi, että Myanmarissa vieraillessani osallistuin erään luterilaisen kirkon pappisvihkimykseen, jossa oli uusien pappien ja diakonien vihkimyksen lisäksi tarkoitus asettaa piispan virkaan nykyisen piispan poika ja hänen vävynsä. Tilaisuutta kuitenkin muutettiin ulkomaalaisten lähetysjärjestöjen painostuksesta viime hetkellä, joten piispojen virkaan asettamista ei järjestettykään.

Mitä ajatella näistä tapahtumista? Voisimmeko ajatella, että hyväksymme kirkon tilanteen toivoen, että yhteistyön kautta voimme silti auttaa julistaa ilosanomaa syntien anteeksiantamisesta ja Jumalan vapauttavasta armosta? Tiedämmehän, että emme voi koskaan perustaa maan päälle täydellistä pyhien yhteisöä, jossa ei olisi lainkaan vilppiä. Tiedämme myös sen, että meissä jokaisessa piilee heikkouden ja itsekkyyden siemen, mutta tietenkään meidän ei tule silti hyväksyä korruptiota tai väkivaltaa missään muodossa. Oman syntisyyden tunnustaminen ei ole oikeutus hyväksyä pahuutta ja syntiä, mutta tiedän yhtäläillä, että meidät on kutsuttu antamaan anteeksi ja katsomaan kontekstuaalista tilannetta laajemmasta näkökulmasta.

Ajattelen, että Myanmarin sirpaleisuus kirkon tasolla tulee tässä hetkessä hyväksyä sosio-poliittisena sekä historiallisena tosiasiana, sillä se peilaa yhteiskunnan tilannetta ja historiaa. Tilanteen huomioon ottaen tiedämme, että vain yhteistyössä näiden yhteisöjen kanssa on meillä mahdollisuus tukea ja auttaa osaa Myanmarin kristityistä. Meidän on otettava myös

Kuvassa: Pappisvihkimys eräässä Myanmarin luterilaisessa kirkossa. Nämä papit ja diakonit palvelevat Kumi heimon kristittyjä Keski-Myanmarissa Paletwan alueella.

huomioon, että nämä kirkot ovat vain sukupolven ikäisiä ja että jokaisen yhteisön historiaan liittyy erilaisia kasvun vaiheita.

Jos muistelemme Vanhan Testamentin sosiopoliittisia malleja, Myanmarin yhteiskunnan tilanne muistuttaa Mooseksen kirjojen kuvausta paimentolaisheimojen kulttuurin hierarkiasta. Tuolloin uskonto ja heimoidentiteetti kulkivat käsikädessä ja jokaisella heimolla oli omat tapansa ja uskonnolliset perinteensä. Suku ja kuuluvuus laajempaan perheyhteisöön oli ensiarvoisen tärkeää ja sukujen päämiehet olivat usein myös papillisissa tehtävissä.

Nykyaikana tilanne on kuitenkin muuttunut ja ainakin länsimaissa ajatellaan yhteiskunnan omaksuneen suuremman osan heimon sosiaalisesta vastuusta suojella sekä ohjata yksilön kehitystä. Uuden ajan ihanteen mukaan jokaisella ihmisellä tulee olla enenevässä määrin yhdenvertaisia mahdollisuuksia kantaa vastuuta erilaisista tehtävistä. Muodollisesti määritelty pätevyys on nykyään mittari, jonka mukaan päätetään, kenelle annetaan enemmän vastuuta, vaikka tutkintotodistus tai työkokemus eivät välttämättä kerro paljoa ihmisen persoonasta tai sosiaalisista taidoista. Ajattelen, että mahdollisuuksien oikeudenmukaisuus on tavoiteltava hyve, kun taas lopputuloksen oikeudenmukaisuus ei ota huomioon ihmiseksi olemisen laajempaa kirjoa ja kätkee sisäänsä sosiaalisen väkivallan vaaran.

Myanmarin tilanteeseen palatakseni, on ekumeenisen hengen mukaista ajatella, että kaikilla Myanmarin luterilaisilla kirkoilla on teologisista korostuksista ja käytännöistä huolimatta todellinen ja näkyvä yhteys yhteen ja samaan kolmiyhteiseen Jumalaan. Ekumeeninen dialogi Euroopassa on osoittanut sen, että luterilaisuus on lännessäkin hyvin monimuotoista: Pohjoismaiset luterilaiset kirkot ovat selvästi muodoltaan ja korostuksiltaan katolisempia kuin Keski-Euroopan kirkot. Keski-Euroopassa luterilaiset kirkot ovat kasvaneet tiiviimmässä yhteydessä muiden protestanttisten sekä katolisen kirkon kanssa ja nämä suhteet ovat muokanneet kirkkojen identiteettiä ja jäsenien ajatuksia kristinuskon ”hyväksyttävistä” muodoista. Useat suhtautuvat varauksella esimerkiksi perinteiseen katoliseen liturgiseen vaatetukseen, tiettyihin käsitteisiin kuten ”messu” ja joihinkin rukousten sanamuotoihin. Haluan kuitenkin ajatella, että teologisen koulutuksen ja keskustelun kautta opimme avartumaan ajattelussamme, ymmärtämään erilaisia näkemyksiä, sekä ennen kaikkea näkemään, että kaikenlainen ihmisten jaottelu meihin ja muihin estää meitä omaksumasta Jeesuksen asettamaa kutsumusta kasvaa lähimmäisen rakkaudessa.

Uuden testamentin teksteistä näemme, että Jeesuksen antama lähetyskäsky sekä myöhemmin Paavalin sekä Pietarin radikaalit ilmestykset Luukkaan kerronnassa haastoivat aikaisemman ajatuksen heimoon sidotusta uskonnollisesta identiteetistä. Kristittyjen ”lahkon” vallankumouksellinen sanoma korosti, että jokaisella ihmisellä on heimo, klaaniin tai kansakuntaan katsomatta mahdollisuus olla pelastettujen joukossa. Sanoma Jumalan itsensä uhraavasta rakkaudesta ei kutsu meitä ihmisiä jakamaan toisiamme tässä

Kuvassa: Joonas vieraili yhteistyökirkkomme johtajan Martinin ja hänen vaimonsa Maryn kotona.

aikakaudessa oikeisiin ja väärin uskovaisiin, vaan ilosanomaa julistetaan siinä toivossa, että Jumala on antanut ainokaisen poikansa, jottei yksikään joka häneen uskoo joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän. Meidän toivomme on aina siinä, että Jumala ei tuomitse meitä eikä muitakaan ajatusten, tekojen tai tekemättä jättämisten mukaan, vaan että Jumala katselee meitä kaikkia hänen poikansa Jeesuksen Kristuksen ristin ja sovitustyön valossa. Me olemme kaikki samalla matkalla keskeneräisinä ja erehtyväisinä ja siksi olemme yhteisen uskon tiellä jatkuvasti keskustelemassa, neuvoa kysymässä ja toistemme puolesta rukoilemassa matkalla kohti Jumalan rakkauden täyteyttä.

Siunausta, armoa ja rauhaa toivottaen, Joono ja Helene Toivanen

Sähköposti:

joona.toivanen@sley.fi, helene.toivanen@sley.fi

Seuraa meitä Instagramin ja Facebookin kautta. Lähetämme viikoittain kuvia ja uutisia töistämme ja elämästämme. Instagram: toivasetmissio. Facebook: Toivaset Missio.

Kuvassa: Asuntomme vieressä on mukava koirapuisto ja Luna on löytänyt paljon uusia ystäviä. Lunan kanssa kävellessä olemme itsekin tutustuneet moniin uusiin ihmisiin.

Rukous- ja kiitosaiheita:

- Pyydämme erityistä esirukousta koko Myanmarin kansalle ja kaikille kristityille. Rukoilemme, että tilanne Myanmarissa voisi rauhoittua niin, että kirkot rohkaistuisivat toimimaan avoimemmin.
- Kiitämme uusista ystäväistä ja harrastuksista Thaimaassa. Pyydämme, että Thaimassakin avautuisi mahdollisuus auttaa ja tukea paikallista kirkkoa se tarpeiden mukaan
- Kiitämme siitä, että yhteistyö on alkanut Indonesiassa ja pyydämme esirukousta koulutusmatkoja varten.
- Kiitämme myös avoimesta ovesta Manipuriin ja pyydämme johdatusta tulevia koulutusmatkoja varten.

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea **Joona ja Helene Toivasen** työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH.

Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään ”**Joona ja Helene Toivasen rengas**” + oma **kotiseurakuntasi**.

- Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/> kuukausilahjoittaminen tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 09 2513 9228
- Viitenumero- ja osoiteasiat: anna-liisa.markkula@sley.fi tai puh. 050 321 8614
- Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta. Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.
- Poliisihallituksen 10.9.2021 myöntämän rahankeräyslupuan RA/2021/1127 mukaisesti Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ry voi kerätä varoja toistaiseksi koko Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuoden kuluessa keräyksestä.